25/07/2026

Ο σκεπτικισμός του ανθρώπου – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

Ο ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Αναρίθμητα πλήθη (πέντε χιλιάδες άνδρες, χωρίς να υπολογισθούν τα γυναικόπαιδα), κουβαλώντας τους ασθενείς τους, αναζήτησαν τον Χριστό στην ερημιά που βρισκόταν. Ο Χριστός, βλέποντάς τους ως *«πρόβατα μη έχοντα ποιμένα»,* τους σπλαχνίστηκε και τους δίδαξε πολλά *«περί της βασιλείας του Θεού».*

Έφτασε το βράδυ, αλλά κανένας δεν έφευγε. Οι μαθητές εξέφρασαν την αγωνία

τους: Απόλυσέ τους, να ψάξουν για τροφή στα πλησιέστερα χωριά. Μα ο Χριστός είπε: «Δώστε τους εσείς να φάνε». Οι μαθητές έπεσαν από τα σύννεφα! «Έχουμε μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια». Πώς είναι δυνατόν να φάει τόσος κόσμος; Μπορούμε εμείς να πάμε να αγοράσουμε τροφές για τόσο λαό; Ούτε το τεράστιο ποσό των διακοσίων δηναρίων δεν θα έφτανε, όχι για να χορτάσουν, αλλά ούτε για να πάρει ο καθένας ένα κομματάκι **(Κυριακή Η΄ Ματθαίου).**

Ο Χριστός μάλιστα πείραζε κιόλας τον Φίλιππο, λέγοντάς του: *«Πόθεν αγοράσωμεν άρτους ίνα φάγωσιν ούτοι;»* (Ιω. **6,** 5). Τον ίδιο προβληματισμό εξέφρασαν οι μαθητές και λίγο αργότερα, όταν χρειάστηκε να τραφούν άλλοι *«τετρακισχίλιοι άνδρες χωρίς γυναικών και παιδίων».*

Αν και είχαν δει το θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων με πέντε μόνο άρτους και δύο ψάρια, όμως και πάλι αναρωτήθηκαν με αμηχανία: Πώς είναι δυνατόν να βρεθούν στην ερημιά τόσα ψωμιά για να χορτάσει τόσος όχλος; Αν και είχαν δει εν τω μεταξύ πολλά άλλα θαύματα, ο σκεπτικισμός και η ολιγοπιστία δεν έλειψαν.

Ο Χριστός χρησιμοποίησε αυστηρή γλώσσα απέναντί τους, επειδή αδυνατούσαν να απαγκιστρωθούν από τον στείρο, στενόμυαλο ορθολογισμό τους. Τους λέει: Τόσα είδατε και ακούσατε και ακόμα δεν καταλαβαίνετε τίποτε; *«Ούπω νοείτε ουδέ συνίετε; Έτι πεπωρωμένην έχετε την καρδίαν υμών;»* (Μαρκ. **8,** 17). Δεν υπάρχει μόνο η λογική στον κόσμο.

Όλα αυτά θυμίζουν τη στάση των Εβραίων στην έρημο, όπου, αν και είχαν δει συγκλονιστικές παρεμβάσεις του Θεού, γόγγυζαν πολλές φορές εναντίον του. Όπως, όταν μετά από πορεία τριών ημερών από το Σινά, θυμήθηκαν την «καλοπέραση» που είχαν στην Αίγυπτο. Ξέχασαν το μαστίγιο και θυμόντουσαν μόνο τα ψάρια, τα πεπόνια, τα αγγούρια, τα πράσα, τα κρεμμύδια και τα σκόρδα που έτρωγαν. Βαρέθηκαν το μάννα που έστελνε ο Θεός κάθε μέρα και πεθύμησαν κρέας.

Ακόμα και ο μέγας Μωυσής λιγοψύχησε. Ξέχασε προς στιγμήν ποιον είχε απέναντί του.

«Πού θα βρω εγώ κρέας να δώσω σε όλον αυτόν τον λαό;» ρώτησε. Μα ο Κύριος του είπε ότι θα τους προμηθεύσει κρέας, όχι για μια και δυο και πέντε και δέκα και είκοσι μέρες, αλλά για ένα ολόκληρο μήνα.

Κάτι τέτοιο όμως φάνηκε ακόμα και στον Μωυσή απίστευτο. «Εξακόσιες χιλιάδες μάχιμους άνδρες έχει ο λαός αυτός και λες πως θα τους δώσεις κρέας για ολόκληρο μήνα; Πόσα πρόβατα και βόδια θα σφαγούν για να επαρκέσουν; Ή θα

συγκεντρωθούν όλα τα ψάρια της θάλασσας για να τους φτάσουν;» Ο Θεός όμως είπε: «Μήπως το χέρι του Κυρίου δεν μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα; Θα δεις λοιπόν τώρα μπροστά σου αν θα πραγματοποιηθεί ο λόγος μου ή όχι».

Και έστειλε ο Θεός γύρω από την κατασκήνωση του λαού αμέτρητα ορτύκια. Σχημάτισαν ένα τεράστιο στρώμα, πλάτους μιας ημέρας δρόμου και ύψους δύο πήχεων. Όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα και όλη την επόμενη μέρα μάζευαν ορτύκια. Τα ξήραναν και επί ένα μήνα έτρωγαν.

Γιατί άραγε ο άνθρωπος είναι πάντα τόσο σκεπτικιστής απέναντι σε ό,τι δεν υποτάσσεται στη λογική του;

Μήπως αυτή και μόνο είναι ο θεός του, αυτήν και μόνο έχει πρόθεση να προσκυνάει;

Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!